

Ясно е, защо Йото бѣше пръвъ за ротния. Той му бѣше единъ видъ началникъ щаба; безъ него той не би могълъ, както и ротниятъ бѣше необходимъ, за да казватъ въ полка „Желѣзната рота на поручикъ Недевъ“. На война бойнитѣ качества сж предъ интелектуалнитѣ.

Ротниятъ пазѣше Йото като очитѣ си. На почивка или въ тила ли сме — Йото имаше хубава, удобна землянка. Позиция ли заемахме — Йото е назадъ въ обоза. Е, слабостъ! Обичаше го ротниятъ и дай Боже всѣкому така. Но, нека си признаемъ, почнахме да не завиждаме, Йото бѣше съ добра душа, послушенъ и услужливъ.

Така вървѣха и се изнизваха единъ по единъ днитѣ на войната, въ които Йото бѣше пазенъ като пиле подъ крилетѣ на майка си. Но ето, че стана нѣщо, което наруши реда на нѣщата. Все пакъ нищо не би се промѣнило, ако въ Йото не заговори единъ день кръвта на мъжеството — онази кръвчица, която нѣкога е опръсквала стениѣ на Плиска, Босфора, Шипка, Гургулятъ, Тутраканъ . . .

Този день ротата трѣбваше да занощува въ с. Орѣховацъ, къмъ Велесъ и сутринята рано да настѣпи за с. Свѣчане. Вечерята, задъ оцѣлѣлия дуваръ на една разрушена кѣща, едва освѣтлявана отъ мждукащето пламъче на единъ рѣченъ фенеръ, ние вечеряхме. До-